

పాపం! క్రికెట్ క్రీడాకారులకు:

రోజ్ గోల్- రోపా

“వరల్డ్ కప్ అయ్యేంతవరకూ ఈ వేడి ఇంతే వుంటుందన్నమాట!” అంది భార్య భద్రగజం.

“కాదు మనవాళ్లు కప్పు వట్టుకుని అలా వైకెట్లీ చూపిస్తూ షాంపేన్ సురగలు సంతోష సముద్రపు చెలియలికట్ట దాటేంతవరకు.” చెప్పాడు భర్త శ్రీకాకుళేశ్వరరావు అదే శ్రీకాకుళం.

“చివరి బంతి వడేదాక ఏం జరుగుతుందో చెప్పలేని ఈ ఆట మన చేతుల్లోనే వున్నట్లు, చేతల్లోనే ఉన్నట్లు గంతులేయడమేంటండీ?” మూతి విరుస్తూ అంది.

“నీకు దేశభక్తి లేదోయ్!”

“కాదండీ! మనవాళ్లకి ఎక్కడ గెలుస్తామోనని భయం కదండీ!”

“అదిగో, అదే వద్దు!” గట్టిగా అన్నాడు శ్రీకాకుళేశ్వరరావు.

“నాన్నా! మీ గోల ఆవుతారా కొంచెం.” పూర్తిస్థాయి క్రికెట్ ప్లేయరు వేషంలో వున్న కొడుకు మూషికవాహనరావు విసురుగా వచ్చి.

“దేనికి నాన్నా?” అడిగింది భద్రగజం.

“మేం క్రికెట్ ఆడుకోవాలి.”

“వెళ్లి ఆడుకోండి.”

“ఎక్కడికో వెళ్లేట్టుయితే మీ గోలతో మాకేం వని?”

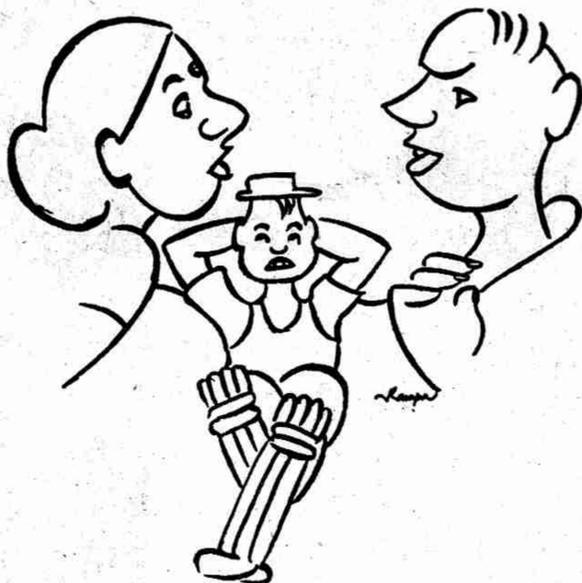
క్రికెట్ కిట్టూ మ్యాటూ మోసుకుని మిగతా ప్లేయర్లు కూడా వచ్చారు.

“ఏంరా వేద్దామా?” అడిగాడొకడు మ్యాటు కింద పెడుతూ.

“అప్పుడే వద్దు. గ్రౌండ్ అథారిటీ పర్మిషన్ ఇంకా రాలేదు.”

“నడి ఇంట్లో క్రికెట్ ప్లేవిటిరా?” అంది భద్రగజం.

“వీధిలో ఆడితే చుట్టువక్కలవాళ్ల గోల

బాల్కనీలో ఆడదామంటే పనిమినిషి బట్ట లారేయాలి, టెర్రెస్ మీద ఆడదామంటే వక్క ప్లాటాంటీ వడియాలు ఎండబెట్టింది. పోనీ జింఖానా గ్రౌండ్స్ కెళ్లి ఆడుకుందామంటే అక్కడ ఇరవై టీంలు ఆడుతుంటాయి. ఎవరి బంతి ఎవరికి ఎక్కడ కొట్టుకుంటుందో తెలియదని మీరే వద్దన్నారు నాన్నా!”

“అవును పిల్లవాడు చెప్పిందాంట్లో చెప్పకూడంది ఏంలేదుగా” గంభీరంగా చెప్పాడు శ్రీకాకుళం.

“ఇదెక్కడి విడ్డూరం!” కేకపెట్టింది భద్రగజం.

“ఎక్కడ పడితే అక్కడుంది. ఈ మహానగరంలో ఎన్ని అద్దాలు పగిలాయో, ఎన్ని లైట్లు రాలి కిందపడ్డాయో, ఎన్ని గోడలకు చిల్లులు పడ్డాయో నీకేం తెలుసు” చెప్పాడు శ్రీకాకుళం.

“మొన్న మాయింట్లో స్ట్రెయిట్ డ్రైవ్ చేస్తే టీవీ కిందపడి రెండుముక్కలైందాంటే” చెప్పాడు కొడుకు ఫ్రెండు.

“మంచి పనయింది. టీవీ గోల తప్పిందన్నమాట!” అంది భద్రగజం.

“వెంటనే మా డాడీ కొత్త టీవీ కొన్నారాంటీ!” చెప్పాడు ఫ్రెండు.

“మీ డాడీకూడా ఈ ఆటమీద మోజేనా!”

అడిగింది ఆశ్చర్యంగా.
“వాళ్ల డాడీ ఎంచక్కా లుంగీతో వచ్చి మాతో ఆడుతారు. ఎంత ఇంట్లో!” చెప్పాడు మూషికవాహనం సంతోషంగా.

“ఇంతకీ ఇప్పుడేమంటారు?”

“ఆడుకుంటామంటాం.”

“ఏదీ! మన ఇంట్లోనే!”

“మన ఇంట్లోనే, మన హాల్లోనే!”

“ఏమండీ! ఇవ్వాళ మన ఓనరు కిరాయి తీసుకోడానికి వస్తానన్నాడు గదండీ” గుర్తుకొచ్చి చెప్పింది.

“ఆ వస్తే వచ్చాడు, ఆయన మాత్రం మేచ్ వుందంటే, తలకాయ బయటికి తీయడు. ఏదో పిల్లలు ముచ్చట వడుతున్నారు” లాలనగా చెప్పాడు శ్రీకాకుళం.

“సరే ఓ కండిషన్. నేను ఇచ్చిన బంతి, నేను ఇచ్చిన బ్యాట్ తో ఆడుకోవాలి” అంది.

“వూలుండా, రోకలిబండా. అవేగా నువ్విచ్చేది! నాకు తెలియదా?” అన్నాడు మూషికవాహనం.

“రోకలిబండా, విసనకర్రా, బొగ్గులకుంవటి, మరచెంబు మా బామ్మ చెప్పడమే కాని ఇప్పుడెక్కడున్నాయిరా అవీ?” అడిగాడు ఫ్రెండు.

“మా ఇంట్లో ఉన్నాయిలేరా!” ఘనంగా చెప్పాడు.

“సర్లవోయ్. నేనే పిల్లల్ని గ్రౌండ్ కి తీసుకెళ్లి దగ్గరుండి ఆడించి తీసుకొస్తా” తన నిర్ణయం చెప్పాడు శ్రీకాకుళం.

“అసలింత సరంజామాతో వచ్చారంటేనే అనుకున్నా ఇదంతా మీ స్టానే అని.”

“అయ్యో! అయ్యో! నెత్తి కట్టేవిటండీ. ఆ నెత్తురు గుడ్డలేవిటండీ?”

“నాన్నకు మాట రావట్లేదు, నేనే చెబుతా! వక్క టీంవాళ్లు సిక్సర్ కొడితే నాన్న కేప్ వట్టుకోబోయాడు” చెప్పాడు మూషికవాహనం.

“అర్లమైంది. మాటకేమైందిరా?”

“ఓ వారం రోజులుదాకా మాటలు రావటం దవడ పట్టేసిందట.”

“డాక్టరుగారు మందులేమన్నారాశాడా?”

“టండా మతలబ్ కోకాకోలా తాగించమన్నాడు.”

“డాక్టరుగారిక్కూడా క్రికెట్ పిచ్చే అన్నమాట!”

“మేచ్ చూస్తూ మందు లేకుండానే ఓ పేషంట్ కి సూది గుచ్చాడు.”

“పేషంట్ గొడవ పెట్టలేదా?”

“లేదు. పేషంట్ కుక్కూడా క్రికెటంటే ఎనలేని ప్రేమట! మాంగే మోరన్నాట్ట!”

“అందుకేనేమో ఇండియాలో క్రికెటనేది ఓ రిలిజియన్ అని మొన్నో కామెంటేటర్ చెప్పాడు. సరే, లేచిన వేళ మంచిదైంది. వెళ్లి వడుకోండి!” భర్తకు సైగ చేసింది.

“ఇవాళ ఇండియా-పాకిస్తాన్ మ్యాచ్!” అన్నాడు కొడుకు.

“మేచ్ లేదు గీచ్ లేదు టీవీ ముట్టుకుంటే వాత పెడతా!” అరిచింది భద్రగజం.

“ఏదన్నా మేచ్ చూస్తే వెంటనే మాటొచ్చే అవకాశముందన్నాడు కదే డాక్టరంకుల్.”

“ఏమఖ్కరలేదు. వారం రోజులైనా ఇంట్లో కేకలు పెడబొబ్బలు లేకుండా ప్రశాంతంగా వుంటుంది.”

“లేదు, మాచ్ చూడాలిందే!” గదిలోంచి మంచం మీదనుంచే కేక పెట్టాడు శ్రీకాకుళం.

“నాన్నకు మాటొచ్చిందోచ్!” గంతులేశాడు మూషికవాహనం.

“ఏమాటకామాట. బాబాయిగారి ఇంట్రెస్టు మెచ్చుకోవాలి. మానాన్నగారు కూడా ఇంతే వుండేవారంటే, క్రికెట్ మేచంటే చాలు కాశ్శీరైనా, కన్యాకుమారైనా వెళ్లొచ్చేవారు. గుండు చేయించుకుని గుండుమీద జెండా రంగులు పూసుకుని స్టేడియంలో గగ్గోలు పెట్టేవారు. ఆయనెక్కడ కనవడతారో అని మేం కళ్లు వాచేదాకా మేచ్ చూసేవాళ్లం” చెప్పింది వనజ.

“కనబడ్డారా?” అడిగింది భద్రగజం.

“ఆ ఒక్కసారి గుండు, జెండా విడివిడిగా

కనిపించాయి. జెండామాత్రం మనదేగాని గుండెవరిదో గుర్తుపట్టలేకుండా వుంది.”

“పాపం! అర్థాయుష్షు! ఎలా ముంచుకొచ్చిందో ఏమో!” తలుచుకుంది భద్రగజం.

“ఓసారి ఇండియా గెలుస్తుందనుకున్న మాచ్

ఓడిపోయేసరికి గుండాగి పోయిందని పేవర్లో వార్త వచ్చిందే అది మా నాన్నగారే” కళ్లు తుడుచుకుంది వనజ.

“ఓడిపోవడం కొత్తా ఏంటి ప్రాణం మీదకు తెచ్చుకున్నాడు పాపం!” అంది భద్రగజం.

“నీకంతే వుంటుందోయ్, మీ తాతయ్య లాహోర్లో వున్నాడని అటూ ఇటూ కాకుండా మాట్లాడతావు!” శ్రీకాకుళం నోరు చేసుకున్నాడు సమయం దొరికింది చాలు అన్నట్లు.

“అయ్య బాబోయ్! దానికీ, దీనికీ సంబంధం లేదండోయ్” విలపించింది భద్రగజం.

“మరిప్పటి నుంచి నెగెటివ్ టాకింగ్ మానేసేయ్!” చెప్పాడు శ్రీకాకుళం.

“ఓ, మీరే చూస్తారుగా!” అంది.

“మనబాబాయి టెస్ట్ ప్లేయర్ అవుతాడా?” వరీక్ష చేద్దామన్నట్లు అడిగాడు శ్రీకాకుళం.

“తప్పకుండా అవుతాడు. ఇప్పటినుంచే వాడు బాట్ ఊపుతున్నట్లు, బాల్ విసురుతున్నట్లు వీడియో క్లిప్పింగులు రెడీ చేసి పెడదాం. కపిల్ దిల్ సేలో చూపించాల్సి వస్తే వనికొస్తాయి. కాకపోతే...” ఆగింది భద్రగజం.

“అదిగో, కాకపోతే అన్నావంటే ఏదో వంకరమాట వచ్చేట్లుండన్నమాట.”

“అబ్బే, ఏం లేదండీ. తాతగారి పేరు తాతగారి పేరు అనుకుంటూ వాడికి మూషికవాహనరావు అని పెట్టారు. రేపు ఆ పేరుతో కామెంట్రీ స్పీడ్ తగ్గుతుందేమోనని...” గొణిగింది భద్రగజం.

“యంకే వాహాన్! యంకే వాహా అని పిలుస్తారు లేవోయ్!”

“అప్పుడది (స్ట్రీటు వాల్) స్ట్రీట్ వా లాగా క్రికెట్ ప్లేయరు పేరులాగా వుంటుంది కదండీ” అంది.

“అదీ! ఇప్పుడు దారికొచ్చావు.”

“ఎందుకండీ, ఏదో కోల్పోయిన వాడిలాగా దిగులుగా వున్నారు?”

“ఏంలేదోయ్! మనవాళ్లు ఒక వికెట్ పడితే చాలు వరస కట్టడం అనే అలవాటు ఎలా పోగొట్టాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను.”

“ఏం చేద్దామనుకుంటున్నారు?” అడిగింది.

“ఇండ్రజాలం నేర్చుకుని శూన్యరూపంలో వెళ్లి బెయిల్స్ బదులు వికెట్ల మీద పడుకుండామనుకుంటున్నాను.”

“బ్రెట్లీ బంతి విసిరితే మూడుముక్కలై వడతారు” శ్రీకాకుళం కోవంగా చూశాడు.

“కీడెంచి మేలెంచాలి గదండీ!” తడబడుతూ అంది.

“క్రీడెంచి మేలెంచు. నేను సిమెంటుతో వికెట్లు చేయిస్తా.”

“లాభం లేదు.”

“అన్నిటికీ అంతే చెబుతున్నావు. ఏం చేయాలో చెప్పు!”

“బాట్స్ మెన్ వెనక నుంచుని మీరే బంతి బొందరి అవతలకి విసిరేయాలి.”

“ఇది బాగుంది.”

“లెండి! స్నానం చేసి సిద్ధం కండి. టీవీ పెట్టండి. గంగూలీ టాస్ గెలిచాడు.”

“అయితే చూడాలిందే!”

“ఏమండీ! కొత్త ఇంటికి గుమ్మడికాయ కట్టినట్టు కలలొస్తున్నాయండీ! హూస్ లోన్ వస్తుందన్నారు వచ్చిందా?” అడిగింది భద్రగజం.

“వచ్చింది!” నిర్లిప్తంగా చెప్పాడు.

“మరి నేను రైతు బజారుకెళ్లి గుమ్మడికాయ తెచ్చుకోనా?”

“బండెడు తెచ్చుకో!”

“అదేంటండీ! లోన్ రాలేదా?” అడిగింది.

“విమానం టికెట్లు తీసుకున్నాను.” తల వక్కకు తిప్పుకుని చెప్పాడు.

“ఆహా! ఇప్పటిదాకా కిందనుంచి పైకి చూడడమే ఈ జీవితం అనుకున్నా. ఇప్పుడు పైనించి కిందకి చూసే అదృష్టం పట్టందన్న మాట నాకు!” అంది.

“నీకు పట్టలే. అది నన్నూ నా కొడుకునే పట్టింది!” చెప్పాడు.

“నన్నాట పట్టిస్తున్నారు లెండి. ఇంతకీ ఎక్కడికండీ ఎగిరేది?”

“సౌతాఫ్రికాలో ఫైనల్స్ చూడడానికి. నువ్విక్కడే వుండి మ్యాచ్ రికార్డు చేయి. ఏ మూలనన్నా మేం కనవడవచ్చు” చెప్పాడు శ్రీకాకుళం ఆర్డరు వేస్తున్నట్లు.

“మీరిలా అంటారని తెలిసే మీకు తెలియకుండా నాకూ టికెట్ బుక్ చేయించా!” చెప్పింది భద్రగజం.

“దేనికీ. క్రికెట్ చూడడానికా?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు శ్రీకాకుళం.

“కాదు లాస్ట్ క్లూస్ నర్ ఇంటికెళ్లి ఆయన పక్కన నించుని ఓ ఫాటో తీయించుకువద్దామని.” అంది.

“ఆ!!”